

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОМИСИЯ ЗА ПРЕДОТВРЯВАНЕ И УСТАНОВЯВАНЕ
НА КОНФЛИКТ НА ИНТЕРЕСИ

РЕШЕНИЕ

№ РС-230-13-044

Гр. София, 20.05.2014г.

Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, в състав:

Катя Станева
Николай Николов
Паскал Бояджийски

При участието на стенографа Р. Николова, като изслуша доклада на дирекция „Правна” по сигнал с рег. № С - 230/27.08.2013 г. за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 23, ал. 1, предложение второ от ЗПУКИ, образувано по Протоколно решение по т. 6.1 от Протокол № 199 от 20.08.2013 г. на КПУКИ, заведено в регистъра на сигналите по чл. 22и, ал. 1, т. 1 от ЗПУКИ с рег. № С - 230/27.08.2013 г.

Същото е срещу М. Р. Н. в качеството му на министър-председател и министър на външните работи на Република България относно осъществени действия от негова страна в периода м. март – юни 2013 г., свързани с процедурата по назначаването му за извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република.

На 04.06.2013 г. с протоколно решение по т. 8 от Протокол № 176/04.06.2013 г. на КПУКИ е възложено извършване на проверка по публикация на информационна агенция „Фокус нюз“, относно дейността на служебния премиер г-н М. Р. Н., свързана с предлагането му за извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република.

С писмо изх.№ И-87-03/08.07.2013 г. на Министерство на външните работи са изискани и представени следните доказателства: заверено копие на декларация по чл. 12, т. 2 във връзка с чл. 14 от ЗПУКИ на г-н М. Р. Н.в; копие от преписите на Указ № 275/30.09.2010 г. за назначаване на г-н М. Р. Н. за извънреден и пълномощен посланик на Република България в Княжество М. със седалище П. и Указ № 128/20.05.2010 г. за назначаване на г-н М. Р. Н. за извънреден и пълномощен посланик на Република България във Ф. република; заверено копие от Заповед № К-345/20.07.2010 г. на министъра на външните работи за командироването на г-

н М. Р. Н. като посланик във Ф. република със седалище П.; заверено копие от Заповед № К-1012/13.03.2013 г. на министъра на външните работи за прекратяване на дългосрочната задгранична командировка на посланик М. Р. Н. в П., считано от 12.03.2013г.; заверено копие от Заповед № Т-176/13.03.2013 г. на министъра на външните работи за прекратяване на служебното правоотношение на г-н М. Р. Н. с Министерство на външните работи, считано от 12.03.2013 г.; заверено копие от Заповед № Т-1570/28.05.2013 г. за назначаване на г-н М. Р. Н. като ръководител на задграничното представителство в П., считано от 29.05.2013 г.; заверено копие от Заповед № К-1058/28.05.2013 г. за дългосрочно командироване на министъра на външните работи на г-н М. Р. Н. в Посолството на Република България в П., считано от 11.06.2013 г.

С писмо изх.№ И-87-05/23.07.2013 г. на Министерство на външните работи до КПУКИ са представени следните доказателства: декласифицирани на основание чл. 50, ал. 3, т. 2 от ППЗЗКИ документи с рег.№ RB 201000-001-05/2-114/21.05.2013 г. съдържащ доклад на министър-председателя и министър на външните работи на Република България до Министерски съвет относно предложение до Президента на Република България за издаване на укази за освобождаване и за назначаване на извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република, проект на укази и мотивите към тях и № RB 201000-001-05/2-115/21.05.2013 г. съдържащ доклад на министър-председателя и министър на външните работи на Република България до Министерски съвет относно предложение до Президента на Република България за издаване на укази за освобождаване и за назначаване на извънреден и пълномощен посланик на Република България във Ф. република, проект на укази и мотивите към тях.

С Протокол № 199 от 20.08.2013 г. на КПУКИ събраните доказателства по предварителната проверка са приобщени към образуваното производство по сигнал с рег. № С - 230/27.08.2013 г.

С писмо изх.№ С-230#1/11.09.2013 г. до главния секретар на Президента на Република България, на основание чл.23з от ЗПУКИ са изискани и представени следните доказателства: декларация по чл. 12, т. 1 във връзка с чл 5 от ЗПУКИ от 19.03.2013 г. и декларация по чл. 12, т. 2 във връзка с чл. 14 от ЗПУКИ от 19.03.2013 г. на М. Р. Н., в качеството му на министър-председател и министър на външните работи на Република България; указ № 139 от 10.07.2013 г. за освобождаване на М. Р. Н. от длъжността извънреден и пълномощен посланик на Република България във Ф. република и в Княжество М. със седалище в П.; указ № 140 от 10.07.2013 г. за назначаване на М. Р. Н. за извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република; решение № 329 от 23.05.2013 г. на Министерски съвет; проект на указ за освобождаване на А. Х. Ч. от длъжността извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република; проект на указ за назначаване на М. Р. Н. за извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република; мотиви към проектите на укази за освобождаване и за назначаване на извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република и писмо изх.№54-33-33/09.07.2013 г. на дирекция „Държавен протокол“.

С покана изх.№ С – 230#3/29.01.2014 г. М. Р. Н. е поканен на изслушване на 27.02.2014 г.

На заседанието пред Комисията от 27.02.2014 г. проведено по реда на чл. 26 от ЗПУКИ М. Р. Н. се представлява от адв. Р. В. П., пълномощник по пълномощно с изх. № 77/2014 г. на посолството на Република България в Р.

На 06.03.2014 г. в КПУКИ е постъпило възражение с вх.№ 02-58#5/06.03.2014 г. от адв. Р. В. П., пълномощник на М. Р. Н., в което подробно са изложени обстоятелствата свързани със служебното положение на М. Р. и участието му в процедурата свързана с назначаването му за извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република.

С писмо изх.№ С-230#7/17.03.2014 г. са изискани и представени доказателства за стажа, образователния ценз на М. Р. Н. свързан с изискванията за заемане на длъжността ръководител на задгранично представителство по чл. 23, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба, за размера на основното месечно възнаграждение и командировъчните средства за периода на задграничните му командировки във Ф. република и И. република.

С приемо-предавателен протокол с вх. № С-230#9/02.04.2014 г. новопостъпилите доказателства са предоставени на адв. П., като със становище вх. № С-230#10/07.04.2014 г. същият е взел отношение по тях.

*От събраните в хода на административното производство доказателства
Комисията установи следното от фактическа страна:*

С указ № 128/20.05.2010 г. М. Р. Н. е назначен за извънреден и пълномощен посланик на Република България във Ф. република, а с указ № 275/30.09.2010 г. – и за извънреден и пълномощен посланик на Република България в Княжество М. със седалище П. Издадени са заповеди № К-354/20.07.2010 г. и № К-1058/28.05.2013 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 65, ал. 1 от ЗДС за дългосрочно командироване на М. Р. Н.

Със заповед № Т-176/13.03.2013 г. на министъра на външните работи на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗДСл. във вр. с § 7, ал. 2, т. 1 от ПЗР на ЗДС служебното правоотношение на М. Р. Н. е прекратено по взаимно съгласие, считано от 13.03.2013 г. Със заповед № К-1012/13.03.2013 г. на министъра на външните работи е прекратено дългосрочното му командироване, считано от 13.03.2013 г.

С указ № 56/13.03.2013 г. за назначаване на служебното правителство е назначен за служебен министър-председател на Република България и служебен министър на външните работи.

М. Р. Н., е лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 3, т. 4 от ЗПУКИ - служебен министър-председател на Република България и служебен министър на външните работи, видно от приложения по преписката указ № 56/13.03.2013 г. за назначаване на служебното правителство на Република България.

М. Р. Н., в качеството си на министър-председател и министър на външните работи на Република България е подал декларации по чл. 12, т. 1 във връзка с чл. 5 и по чл. 12, т. 2 във връзка с чл. 14 от ЗПУКИ на 19.03.2013 г.

По отношение на М. Р. Н. в качеството му на служебен министър-председател на Република България и служебен министър на външните работи е относима разпоредбата на чл. 107а от КТ, относно несъвместимост за работещите по трудово правоотношение в държавната администрация. От събраните по преписката доказателства не се установява нарушение на чл. 5 от ЗПУКИ във връзка с чл. 107а от КТ.

Със заповед № Т-1570/28.05.2013 г. на постоянния секретар на министерство на Външните работи, на основание чл. 9, ал. 1 от ЗДСл., във вр. с § 7, ал. 1 и ал. 2 от ПЗР на ЗДС и лична молба М. Р. Н. е назначен на длъжността Ръководител на ЗП по чл. 23, ал. 1 от ЗДС в Задгранично представителство – П., считано от 29.05.2013 г.

С доклад от 21.05.2013 г. до Министерски съвет на Република България М. Р. Н., в качеството си на министър на външните работи е направил предложение за приемане на Решения на Министерски съвет за предложение до президента на Република България за издаване на укази за освобождаване и за назначаване на ръководители на задгранични представителства на Република България. Предложението е на основание чл. 98, т. 6 от Конституцията на Република България, чл. 6, ал. 2 и чл. 63, ал. 2 от Закона за дипломатическата служба и е свързано с назначаване на извънредни и пълномощни посланици на Република България в Ирландия, в Република Словения, в Италианската република, във Френската република, в Канада, в Държавата Катар, при Светия престол и Суверенния военен хоспиталиерен орден на Свети Йоан от Йерусалим, Родос и Малта, както и за назначаване на постоянен представител на Република България към Северноатлантическия съвет към Организацията на Северноатлантическия договор /НАТО/. Докладът е подписан от Марин Райков, в качеството му на министър на външните работи.

Към доклада е приложен и проект на решение на Министерски съвет за предложение до Президента на Република България за издаване на укази за освобождаване и за назначаване на извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република, а именно: проект на указ за освобождаване на А. Х. Ч. от длъжността извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република и проект на указ за назначаване на М. Р. Н. за извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република. Проектите на решения са подписани от И. С. - постоянен секретар на МВНР и Б. З. – за директор на Дирекция „МПЮВ“. Към проектите на укази са приложени и мотивите към тях подписани от Е. З. - вицепремиер и министър на регионалното развитие, за министър-председател.

С писмо рег.№ RB 201000-001-05/2-114/21.05.2013 г. докладът ведно с проект на Решение на Министерски съвет за предложение до Президента на Република България за издаване на указ за освобождаване и за назначаване на извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република, проект на укази съответно за освобождаване на А. Х. Ч. и назначаване на М. Р. Н. и мотиви към проектите на укази са изпратени до Р. Ж. – главен секретар на Министерски съвет за внасяне за разглеждане на закрито заседание на

Министерски съвет на 22.05.2013 г. Писмото е подписано от И. С., в качеството му на постоянен секретар на МВНР.

На заседание на Министерския съвет на Република България, проведено на 22.05.2013 г. в т. 33 от дневния ред: Доклад относно изпълнение на Постановление № 105 на Министерския съвет от 2010 г. за реда за дългосрочно командироване на служители от държавната администрация в задграничните представителства на Република България в контекста на подготовката за представителството на Република България на Съвета на Европейския съюз през 2018 г. се предлага приемане на протоколно решение за прекратяване на задграничните мандати на служители, надхвърлили петгодишния си мандат. Вместо министър-председателя и министър на външните работи – М. Р. Н. докладването е извършено от Д. К. - вицепремиерът и министър на труда и социалната политика, като направеното предложение е прието. С Решение на Министерски съвет на Република България № 329 от 23.05.2013 г. за предложение до Президента на Република България за издаване на укази за освобождаване и за назначаване на извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република, подписано от Е. З. (за министър-председател) и Р. Ж. – главен секретар на Министерския съвет е предложено А. Х. Ч. да бъде освободен от длъжността извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република и да бъде назначен М. Р. Н. за такъв. Проектите за укази и мотивите към тях са подписани също от Е. З. - вицепремиер и министър на регионалното развитие.

С указ № 139 от 10.07.2013 г. на президента на Република България /обн. ДВ № 64 от 19.07.2013 г./ М. Р. Н. е освободен от длъжността извънреден и пълномощен посланик на Република България във Ф. република и Княжество М.

С указ № 140 от 10.07.2013 г. на президента на Република България /обн. ДВ № 64 от 19.07.2013 г./ М. Р. Н. е назначен на длъжността извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република.

Видно от писмо изх.№ 54-33-33/0907.2013 г. на Дирекция „Държавен протокол“ при Министерство на външните работи с открита грама с изх.№ Пр-09-720/20.06.2013 г. и приложено копие на вербална нота № 1511/МАЕ0138203 от 18.06.2013 г., получена от Министерство на външните работи на И. република посолството на Република България в Р. е информирало дирекция „Държавен протокол“ за съгласие на президента на И. република М. Р. да бъде акредитиран в качеството на извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република.

Видно от писмо № ЧР-01-735/24.03.2014 г. на дирекция „Човешки ресурси“ на Министерство на външните работи, М. Р. отговаря на изискванията за заемане на длъжността Ръководител на задгранично представителство по чл. 23, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба. Съгласно Класификатора на дипломатическите длъжности, приложение към чл. 42 от Закона за дипломатическата служба, длъжността попада в длъжностно ниво А3, със минимални изисквания за заемане – образователна степен „магистър“, минимален дипломатически ранг „съветник“. Със заповед № 3-21/27.03.2000 г. на министъра на външните работи, считано от 01.03.2000 г. на М. Р. е присъден дипломатически ранг посланик – най-висшия ранг в кариерното развитие на дипломатическия служител. По време на заемане на

длъжността Ръководител на задгранично представителство по чл. 23, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба (до 12.03.2013 г., като Извънреден и пълномощен посланик на Република България във Ф. република и от 16.08.2013 г. като Извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република), основното месечно възнаграждение на М. Р. е едно и също, както и размера на изплащаните командировъчни пари, определени съгласно Приложение № 1 и № 2, към чл. 6, ал. 1 от Наредбата за командировъчните средства при задграничните мандати.

Въз основа на така изяснената фактическа обстановка, комисията достигна до следните правни изводи:

За да е осъществен конфликт на интереси, следва да са налице три кумулативно изискуеми предпоставки – лице, заемащо публична длъжност, частен интерес негов или на свързано с него лице, който води до облага от материален или нематериален характер и упражнено властническо правомощие, което може да се повлияе от частния интерес.

За да е налице конфликт на интереси, следва лицето, заемащо публична длъжност, при упражняване на правомощията си по служба, да е могло да се повлияе от свой или от частния интерес на свързано с него лице. От друга страна, съгласно дефиницията на чл. 2, ал. 2 от ЗПУКИ, частен интерес е всеки интерес за лицето заемащо публична длъжност или за свързаното с него лице, който води до облага от материален или нематериален характер. Разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от ЗПУКИ изисква частният интерес да води до облага. Тоест за да е налице частен интерес, следва да има реална възможност за настъпване на облага.

Всяка от нормите на чл. 6 - чл. 11 и общия състав на чл. 2 от ЗПУКИ изисква наличие на упражнено правомощие или задължение по служба в частен интерес, за да е осъществен конфликт на интереси.

В хода на производството по сигнал с рег. № С - 230/27.08.2013 г. не се установи наличие на процесуални пречки по смисъла на чл. 27 от АПК, а именно: влязъл в сила административен или съдебен акт и няма доказателства за висящо производство в административна или съдебна фаза срещу М. Р. Н.

Налице са достатъчно данни за извършване на проверка за наличие или липса на конфликт на интереси – посочено е лицето заемащо публична длъжност, фактическите състави на нарушения на ЗПУКИ, времето и мястото на извършването, като по този начин е очертан обективният и субективният обхват на проверката, която се извършва от Комисията.

М. Р. Н., е лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 3, т. 4 от ЗПУКИ - служебен министър-председател на Република България и служебен министър на външните работи.

Разпоредбата на чл. 8 от ЗПУКИ предвижда, че лице заемащо публична длъжност, няма право да участва в подготовката, обсъждането, приемането, издаването или постановяването на актове, да изпълнява контролни или разследващи функции или да налага санкции в частен

интерес. Такова лице няма право да сключва договори или да извършва други дейности в частен интерес при изпълнение на правомощията или задълженията си по служба.

На основание чл. 98, т. 6 от Конституцията на Република България, чл. 6, ал. 2 и чл. 63, ал. 2 от Закона за дипломатическата служба М. Р. Н., в качеството си на министър на външните работи с доклад от 21.05.2013 г. е направил предложение за приемане на Решения на Министерски съвет за даване на съгласие и за предложение до президента на Република България за издаване на укази за освобождаване и за назначаване на ръководители на задгранични представителства на Република България, съгласно приложените проекти на решения. Предложението е свързано с назначаване на извънредни и пълномощни посланици на Република България в Ирландия, в Република Словения, в Италианската република, във Френската република, в Канада, в Държавата Катар, при Светия престол и Суверенния военен хоспиталиерен орден на Свети Йоан от Йерусалим, Родос и Малта, както и за назначаване на постоянен представител на Република България към Северноатлантическия съвет към Организацията на Северноатлантическия договор /НАТО/.

Съгласно чл. 63, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба, министърът на външните работи внася в Министерския съвет предложения за назначаване на извънредни и пълномощни посланици, постоянни представители при международни правителствени организации и генерални консули.

Единствено от компетентност и в задължение на министърът на външните работи е внасянето за разглеждане в Министерския съвет на предложенията за назначаване на извънредни и пълномощни посланици на Република България.

В изпълнение на задължението си произтичащо от нормата на чл. 63, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба М. Р. Н., в качеството си на министър на външните работи е внесъл в Министерския съвет предложението за освобождаване и за назначаване на ръководители на задгранични представителства на Република България, обективизирано в доклада от 21.05.2013 г.

На проведеното заседание на Министерския съвет на Република България на 22.05.2013 г. Доклада относно изпълнение на Постановление № 105 на Министерския съвет от 2010 г. за реда за дългосрочно командироване на служители от държавната администрация в задграничните представителства на Република България в контекста на подготовката за представителството на Република България на Съвета на Европейския съюз през 2018 г. е представен от Д. К. - вицепремиерът и министър на труда и социалната политика.

Съгласно чл. 8, ал. 4, т. 2 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация, Министерския съвет с решение одобрява предложения до президента за издаване на укази в предвидените в Конституцията и законите случаи, а съгласно чл. 9, ал. 1 приетите от Министерския съвет актове, както и мотивите към тях се подписват от министър-председателя.

В случая Решение на Министерски съвет на Република България № 329 от 23.05.2013 г. за предложение до Президента на Република България за издаване на укази за освобождаване на А. Х. Ч. и за назначаване на М. Р. Н. за извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република, както и проектите за укази и мотивите към тях са подписани от Е. З.

- вицепремиер и министър на регионалното развитие и Р. Ж. – главен секретар на Министерския съвет.

Съгласно разпоредбата на § 7, ал. 2, т. 1 от ПЗР на ЗДС - Служител в дипломатическата служба, който е избран за министър-председател, има право след прекратяване на пълномощията му да заеме предишната си длъжност.

Установено е че М. Р. Н. отговаря на изискванията за заемане на длъжността Ръководител на задгранично представителство по чл. 23, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба и притежава най-висшия дипломатически ранг „посланик“. По време на заемане на длъжността Ръководител на задгранично представителство по чл. 23, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба, като Извънреден и пълномощен посланик на Република България във Ф. република и като Извънреден и пълномощен посланик на Република България в И. република, основното месечно възнаграждение на М. Р. е останало непроменено. Непроменен остава и дипломатическият му ранг. За периода на дългосрочното командироване е установено, че изплащаните командировъчни пари, определени съгласно Приложение № 1 и № 2, към чл. 6, ал. 1 от Наредбата за командировъчните средства при задграничните мандати са в по-нисък размер за командироването му от Република България в И. Налице е единствено смяна на работното място от дипломатическото представителство в П. в това в Р.

Нормативно определената процедура по назначаване на извънредни и пълномощни посланици представлява сложен фактически състав от компетентността на няколко държавни институции, като началото на процедурата се поставя единствено и само с предложение от страна на министъра на външните работи до Министерския съвет. В правомощие на Министерския съвет, като колегиален орган е приемане на решение за одобряване на предложение до Президента на Република България за издаване на указ за назначаване и освобождаване от длъжност на ръководителите на дипломатическите представителства на Република България. Съгласно чл. 98, т. 6 от Конституцията на Република България в правомощие на президента е назначаването и освобождаването от длъжност ръководителите на дипломатическите представителства. Окончателно процедурата по назначаването приключва с получаване на вербална нота, съдържаща съгласие от президента на приемащата страна за акредитиране в качеството на извънреден и пълномощен посланик на предложеното лице.

Комисията приема за установено, че М. Р. Н. в качеството си на служебен министър на външните работи на Република България при изпълнение на служебните си задължения произтичащи от разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба с доклад от 21.05.2013 г. е направил предложение за приемане на Решения на Министерски съвет за даване на съгласие и за предложение до президента на Република България за издаване на укази за освобождаване и за назначаване на ръководители на задгранични представителства на Република България.

В хода на производството не се установи М. Р. Н. да е участвал при обсъждането и приемането на Решение на Министерски съвет на Република България № 329 от 23.05.2013 г. за предложение до Президента на Република България за издаване на укази за освобождаване и назначаване на извънредни и пълномощни посланици.

По конкретният казус липсва релевантен частен интерес, който да води до облага за лицето, заемащо публична длъжност, за да се установи конфликт на интереси. В практиката си Върховният административен съд във връзка с назначаване на близки и роднини от управители на юридически лица създадени с акт на държавен орган, споделя становището, че намирането на работа като форма на облага по смисъла на чл. 2, ал. 3 от ЗПУКИ е налице само, ако във връзка с със съответното назначение е създадена привилегия за свързаното лице. Безспорно Р. е участвал в първия елемент от фактическия състав на процедурата по назначаването му за посланик в И. република. В хода на същата обаче за него не е създадено привилегировано положение. Р. отговаря на условията за заемане на дипломатическа служба с ранг на посланик. Процедурата по назначаване на извънредни и пълномощни посланици е проведена съобразно изискванията на Закона за дипломатическата служба, по обичайния ред. Тя касае назначението на девет посланици и не може да се направи извод, че е организирана само с оглед назначението на служебния външен министър.

Реализирането на нормативно признатото в разпоредбата на § 7, ал. 2, т. 1 от ПЗР на Закона за дипломатическата служба право, служител в дипломатическата служба, който е избран за министър-председател след прекратяване на пълномощията му да заеме предишната си длъжност изключва наличието на частен интерес на лицето, заемащо публична длъжност.

Водена от горното и на основание чл. 27, ал. 2 от ЗПУКИ във връзка с чл.7, т. 2 от ПОДКПУКИ, Комисия за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси,

РЕШИ:

НЕ УСТАНОВЯВА конфликт на интереси по отношение на М. Р. Н. с ЕГН ***** - служебен министър на външните работи на Република България, лице заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 3, т. 4 от ЗПУКИ, тъй като не е упражнил правомощия в частен интерес, негов или на свързано с него лице, във връзка с предложение за приемане на Решения на Министерски съвет за даване на съгласие и за предложение до президента на Република България за издаване на укази за освобождаване и за назначаване на ръководители на задгранични представителства на Република България, обективизирано с доклад до Министерски съвет от 21.05.2013 г.

На основание чл. 27, ал. 6 от ЗПУКИ решението може да се протестира от Софийска градска прокуратура пред Административен съд София-град в едномесечен срок от съобщаването му.

Катя Станева

*Член на Комисията за предотвратяване
и установяване на конфликт на интереси*

Николай Николов

*Член на Комисията за предотвратяване
и установяване на конфликт на интереси*

Паскал Бояджийски

*Член на Комисията за предотвратяване
и установяване на конфликт на интереси*